

circumstances cannot be remedied through the exclusion of a shareholder or the compulsory buyout or forfeiture of their interest; a breakdown of mutual trust and confidence among shareholders; and violations of law or public policy, among others.

It is argued that company dissolution, as a mechanism of compulsory liquidation, constitutes an effective legal remedy enabling shareholders – particularly minority shareholders – to safeguard their rights and legitimate interests. The paper further substantiates the desirability of incorporating the institution of company dissolution into domestic legislation, whether on a voluntary basis or through compulsory procedures (including by court order or administrative action by a registrar).

Keywords: *economic activity; corporate rights; dissolution of corporate legal entities; compulsory liquidation; court order; company dissolution; judicial practice; Supreme Court; corporate disputes; shareholder conflict; deadlock; corporate governance; justice and equity; public interest; judicial discretion; balance of interests; share capital; shares; equity interest; business; economy.*

*Дата першого надходження статті до видання: 16.02.2026 р.
Дата прийняття статті до друку після рецензування: 25.02.2026 р.*

УДК 346.91

DOI 10.31558/2786-5835.2026.1.1.18

Клепікова Ольга Вікторівна

доктор юридичних наук, доцент,

доцент кафедри економічного права та економічного судочинства

Навчально-наукового інституту права

Київського національного університету імені Тараса Шевченка

ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-5166-215x>

ТЕОРЕТИЧНІ ПІДХОДИ

ДО ВИЗНАЧЕННЯ ФОРМИ ГОСПОДАРСЬКОГО СУДОЧИНСТВА

Статтю присвячено питанням форми господарського судочинства. Доведено, що поняття форми господарського судочинства пов'язане з діяльністю господарського суду щодо розгляду справ, які відносяться до його юрисдикції, тому є основною категорією господарського процесуального права. У статті наголошено на тому, що форми господарського судочинства наведено у Господарському процесуальному кодексі України, натомість поняття форми є предметом наукової дискусії. Автор узагальнює основні наукові підходи до визначення форми господарського судочинства та формулює положення, що є найбільш характерними для розкриття правової природи цієї категорії. Зокрема, стверджується, що незважаючи на свій спеціальний характер, зумовлений господарським процесуальним правом, поняття форми господарського судочинства походить від загального поняття процесуальної форми. Висвітлено наукову позицію, відповідно до якої форма господарського судочинства є сукупністю правил, що регулюють порядок здійснення господарського судочинства. Автор також наводить наукові підходи, відповідно до яких формою господарського судочинства є встановлений законом порядок діяльності господарського суду та осіб, які беруть участь у справі, тобто вчинення процесуальних дій. У статті доведено, що поняття форми судочинства пов'язується зі здійсненням правосуддя і може розглядатися як форма діяльності господарського суду з розгляду справ, віднесених до його компетенції. У статті висвітлено окремі аспекти спрощеного судочинства та проблематика наказного провадження.

Ключові слова: *господарське процесуальне право, господарське процесуальне законодавство, Господарський процесуальний кодекс України, господарський суд, господарське судоч-*

чинство, форма господарського судочинства, позовне провадження, наказне провадження, господарські справи, господарська юрисдикція.

Постановка проблеми. Господарське судочинство здійснюється за правилами, передбаченими Господарським процесуальним кодексом України (далі – ГПК). Удосконалення господарського процесуального законодавства знаходить різний прояв та пов’язується із впровадженням заходів інтеграції до ЄС. Поняття форми господарського судочинства насамперед пов’язане з діяльністю господарського суду щодо розгляду справ, які відносяться до його юрисдикції, тому є основною категорією господарського процесуального права. Форми господарського судочинства наведено у ГПК, натомість поняття форми є предметом наукової дискусії.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання щодо визначення форми судочинства є предметом досліджень науковців, які представляють галузі цивільного процесуального права та господарського процесуального права. Щодо форми господарського судочинства, це питання висвітлюється науковцями з господарського процесуального права у підручниках, навчальних посібниках, коментарях та інших наукових працях, серед яких О. А. Беяневич, В. Е. Беяневич, І. А. Бутирська, Ю. А. Джепа, Н. В. Іванюта, В. В. Рєзнікова, Т. В. Степанова, В. С. Щєрбина та інші. Зокрема, наукові підходи І. А. Бутирської, Ю. А. Дєпи, Н. В. Іванюти отримали окреме висвітлення у цій статті.

Метою статті є узагальнення основних наукових підходів щодо поняття форми господарського судочинства та формулювання положень, що є найбільш характерними для розкриття правової природи цієї категорії.

Виклад основного матеріалу. Поняття форми господарського судочинства пов’язане з діяльністю господарського суду. Однак, незважаючи на свій спеціальний характер, зумовлений господарським процесуальним правом, ця категорія походить від загального поняття процесуальної форми. Енциклопедичне визначення процесуальної форми дає змогу акцентувати на тому, що це сукупність правових приписів, що визначають підстави, умови і послідовність здійснення судочинства, інших нормативно передбачених видів провадження та їх документального оформлення [1]. Відповідно до загальноприйнятого поняття процесуальної форми, остання є частиною процесуальних правил, встановлених процесуальним законодавством. Тому цілком логічним є висновок про те, що правила, які не встановлені законом, не можуть регулювати порядок діяльності осіб, які беруть участь у судовому розгляді [2].

У юридичній літературі наведено різні наукові підходи до визначення форми господарського судочинства. По-перше, вони різняться з огляду на те, яку редакцію ГПК автори аналізують, оскільки змістовно новою є редакція ГПК 2017 року, і це однозначно треба враховувати. По-друге, наукові підходи різ-

няться за теоретичними висновками, узагальнення яких дає змогу змістовно розкрити поняття форми господарського судочинства так:

- як сукупність правил, що регулюють порядок здійснення господарського судочинства;
- як встановлений законом порядок діяльності господарського суду та осіб, які беруть участь у справі, тобто вчинення процесуальних дій;
- як форма діяльності господарського суду з розгляду справ, віднесених до його компетенції.

На думку О. В. Рожнова, формою господарського судочинства є врегульований законом порядок вирішення спорів, пов'язаних зі здійсненням господарської діяльності чи розгляду інших справ, подібних за своєю матеріально-правовою природою, які обумовлюють певні процесуальні особливості їх судового розгляду та вирішення [3]. У наведеному визначенні автор поєднав положення, які якнайбільш розкривають поняття форми судочинства загалом і правову природу господарських спорів, щодо яких виникає безпосередньо питання про господарське судочинство. Також наведене визначення певною мірою вказує на те, що поняття «господарські справи» є ширшим за поняття «господарські спори».

У юридичній літературі наведено думку про те, що процесуальна форма господарського процесу визначає нормативно встановлений порядок здійснення правосуддя, відпрацьоване на підставі досвіду правозастосування [4, с. 13]. У такому широкому аспекті поняття форми судочинства пов'язується зі здійсненням правосуддя. Під здійсненням правосуддя розуміють виключну функцію судів щодо розгляду певної категорії справ. Згідно зі ст. 124 Конституції України та ст. 5 Закону України «Про судоустрій і статус суддів», правосуддя в Україні здійснюється виключно судами та відповідно до визначених законом процедур судочинства. Законодавець унеможлиблює делегування функцій судів, а також привласнення цих функцій іншими органами чи посадовими особами. Слушною є думка М. І. Смоковича про те, що в умовах дії правового режиму воєнного стану забезпечення здійснення правосуддя судами та уможливлення реальної доступності до правосуддя є складним багатоаспектним питанням, що передбачає широкий спектр заходів і засобів, завдяки яким: а) кожен має не лише реальну можливість звернутися до судових органів, а й дієво скористатися перевагами процедури судового розгляду та отримати належний захист своїх прав; б) забезпечується реалізація конституційної вимоги щодо сталої системності правового порядку в організації та діяльності органів державної влади, зокрема й судових органів як державних інституцій, наділених виключними владними повноваженнями у механізмі держави у сфері здійснення правосуддя [5]. Відтак маємо констатувати, що питання здійснення правосуддя за сучасних реалій розглядається у площині забезпечення здійснення правосуддя і пов'язується з можливістю реалізації права на судовий захист.

Поєднання понять «здійснення правосуддя», «господарські справи», «форма судочинства» є характерним для висвітлення статистичних даних щодо роботи господарських судів за відповідний звітний період. Зокрема, аналіз стану здійснення правосуддя під час розгляду господарських справ у 2024 році свідчить про те, що збільшується майнова заборгованість контрагентів у справах, і, як наслідок, зростає кількість справ про банкрутство та неплатоспроможність фізичних осіб, справ позовного провадження в межах справ про банкрутство, справ про розірвання, зміну договорів та визнання їх недійсними. Під час повномасштабної воєнної агресії рф з'явилися нові категорії спорів: спори, пов'язані з відшкодуванням збитків, завданих рф; спори про конфіскацію майна (примусове вилучення) на користь сил оборони; спори про стягнення витрат, пов'язаних з розміщенням (розквартируванням) військових. Відтак можна стверджувати про те, що за сучасних реалій переважно у формі позовного провадження здійснюється господарське судочинство [6].

Заслуговує на підтримку висновок про те, що діяльність господарських судів щодо розгляду та вирішення господарських спорів має упорядкований правовий характер, тобто чітку процесуальну форму, встановлену законом. Процесуальна форма є важливою гарантією досягнення законності в судочинстві [7, с. 29].

Процесуальну форму визначають як інструментарій, за допомогою якого досягається законність у діяльності господарських судів [8, с. 24]. Окремо можна навести думку про те, що має йтися саме про процедуру організації розумового процесу розгляду та вирішення господарським судом справ, віднесених до його компетенції, спрямовану на забезпечення його справедливості та своєчасності [9, с. 727].

Поняття форми господарського судочинства логічно розглядати у контексті діяльності господарського суду, під якою науковці розуміють: 1) систему процесуальних дій, що здійснюються на підставі наданих законодавством повноважень, пов'язаних із розглядом господарських спорів, шляхом застосування певних процесуальних засобів, результат яких утілено у відповідному судовому акті, з метою захисту й відновлення прав та інтересів; 2) функцію правосуддя, яка є основною та відрізняє діяльність судів, зокрема господарських, від діяльності інших органів влади й полягає в розгляді та вирішенні судом справ, зарахованих до його компетенції; 3) функцію відтворення, що розкривається через постійну здатність суду виконувати покладений обсяг повноважень у результаті цілеспрямованої взаємодії всіх ланок інстанційної системи, яка проявляється в прийнятті якісних судових актів; 4) організаційну функцію, що характеризується процесуальною формою практичної реалізації діяльності господарського суду [10; 11]. На думку Н. В. Іванюти, особливості процесуальної форми розкриваються через її види в господарському судочинстві. Тому авторка окремо визна-

чає характеристики загального позовного провадження, спрощеного позовного провадження, а також наказного провадження [12].

На нашу думку, визначення форми господарського судочинства опосередковує такі положення. По-перше, форма господарського судочинства є правовою категорією. По-друге, форма господарського судочинства застосовується у зв'язку з реалізацією права на звернення до господарського суду та шляхом вчинення відповідних процесуальних дій. По-третє, форма господарського судочинства об'єктивно обумовлена спеціалізацією господарського суду щодо вирішення справ, віднесених до його компетенції та завданнями господарського судочинства. По-четверте, дотримання форми господарського судочинства є обов'язковим, вона визначена законом та щодо неї застосовується імперативний метод регулювання. По-п'яте, документальна ознака дає змогу різнити форми господарського судочинства, і відповідно до неї визначається процесуальний документ, із яким закон пов'язує звернення до господарського суду, а також вид судового рішення за результатами розгляду справи.

Згідно зі ст. 12 ГПК, законодавець визначає дві форми господарського судочинства: позовне провадження та наказне провадження.

Позовне провадження є основною формою господарського судочинства, у межах якої господарський суд вирішує справу за позовом позивача до відповідача щодо порушеного, невизнаного або оспорюваного права чи інтересу, пов'язаного з господарською діяльністю. Основними ознаками позовного провадження є такі: сторонами є позивач і відповідач, звернення до суду відбувається шляхом подання позовної заяви та сплати судового збору, розгляд справи здійснюється шляхом забезпечення змагальності сторін та забезпечення рівності їх процесуальних прав, за результатами розгляду справи суд ухвалює рішення.

Останнім часом певної критики з боку науковців отримало питання про наказне провадження. Зазначимо, що запровадження у національне законодавство спрощених форм судочинства зумовлено відповідними заходами у країнах ЄС. Зокрема, треба звернути увагу на Рекомендацію R (81) 7 від 14.05.1981 Комітету міністрів державам-членам стосовно шляхів полегшення доступу до правосуддя [13], а також Регламент Європейського Парламенту і Ради ЄС від 12.12.2006 № 1896/2006 «Про введення Європейського наказного провадження» [14].

На підставі аналізу досвіду інших країн науковці виділяють дві основні моделі наказного провадження: документарну («evidence» model) та бездокументарну («no-evidence» model). Документарна передбачає подання заявником до суду письмових доказів на підтвердження його вимог, і за умови підтвердження підстав судом видається судовий наказ. За бездокументарної форми обґрунтованість вимог заявника не розглядається, а наказ видається, якщо заява є прийнятою та відповідає лише формальним вимогам. Документарна модель поширена у Бель-

гії, Франції, Греції, Люксембурзі, Італії та Іспанії, бездокументарна модель – в Австрії, Фінляндії, Німеччині, Швеції та Португалії [15]. У юридичній літературі йдеться про перспективу запровадження в Україні електронного наказного провадження відповідно до досвіду інших країн [16].

Згідно з нормами ГПК, наказне провадження – це окрема форма господарського судочинства, що передбачає стягнення грошової заборгованості на підставі судового наказу. Особливості наказного провадження зумовлені такими положеннями:

1) Характер вимог заявника, за якими може бути виданий судовий наказ. Згідно зі ст. 12 ГПК, наказне провадження призначене для розгляду справ за заявами про стягнення грошових сум незначного розміру, щодо яких відсутній спір або про його наявність заявнику невідомо. Згідно зі ст. 148 ГПК, судовий наказ може бути видано тільки за вимогами про стягнення грошової заборгованості за договором, укладеним у письмовій (в тому числі електронній) формі, якщо сума вимоги не перевищує 100 розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб.

2) Альтернативою наказному провадженню є спрощене позовне провадження.

3) Сторони у наказному провадженні: заявник і боржник.

4) Відсутність окремих правил юрисдикції.

5) За результатами розгляду суд видає рішення у формі судового наказу. Судовий наказ є особливою формою судового рішення. Судовий наказ підлягає виконанню за правилами, встановленими законом для виконання судових рішень.

6) Звернення до суду відбувається шляхом подання заяви про видачу судового наказу та сплати судового збору.

7) Розгляд заяви про видачу судового наказу проводиться без судового засідання і без повідомлення заявника та боржника.

8) Судовий наказ не підлягає перегляду, проте може бути скасований у зв'язку із реалізацією передбаченого ГПК права боржника на подачу заяви про скасування судового наказу.

Наведені вище положення дають змогу визначити не лише ознаки наказного провадження, а й можуть використовуватися для розмежування наказного і позовного провадження.

На думку І. А. Бутирської, наказне провадження є одним із проявів спрощення господарської процесуальної форми. Безспірність грошової вимоги у наказному провадженні презюмується, але не є обов'язковою умовою видачі судового наказу, оскільки господарський суд, вирішуючи питання про видачу судового наказу, має у своєму розпорядженні лише докази, надані заявником. Авторка слушно зазначає на проблему альтернативності застосування наказного провадження: заявник самостійно обирає процесуальний спосіб вирішення своєї пра-

вової проблеми – або шляхом подання позовної заяви, або шляхом звернення до господарського суду з заявою про видачу судового наказу. За умови обрання заявником форми наказного провадження та у разі відмові судом у захисті порушеного права останній має право на повторне звернення до господарського суду з тими самими вимогами, але вже у межах спрощеного позовного провадження, яке далі теоретично може трансформуватися ще й у загальне позовне провадження. Можна погодитися з думкою авторки про те, що наявність такої альтернативи у заявника затягує процес і перевантажує суддів, оскільки завдяки цьому одна і та сама справа може двічі розглядатися судом – спочатку за правилами наказного, а потім – за правилами спрощеного позовного провадження [17].

Заслуговує на підтримку думка Ю. А. Джепи про те, що головна відмінність наказного провадження від позовного в тому, що наказне провадження вирішує конфлікт у спрощеній формі, що дає змогу зекономити час та прискорити захист порушених прав. Ознака спрощеності полягає у тому, що це провадження є простішим за позовне. Також можна додати положення про швидкість розгляду справ. Згідно зі ст. 154 ГПК, заява про видачу судового наказу розглядається судом протягом п'яти днів з дня її надходження, тоді як у позовному провадженні суд протягом цього часу лише відкриває провадження у справі. Авторка справедливо зазначає на те, що у наказному провадженні не застосовується принцип змагальності, видача судового наказу відбувається шляхом оцінки належних доказів [18].

Узагальнені автором статті наукові підходи не мають виключний характер, можуть бути підставою для подальших наукових досліджень проблематики форми господарського судочинства.

Висновки. Форма господарського судочинства є правовою категорією, що застосовується у зв'язку з реалізацією права на звернення до господарського суду шляхом обов'язкового дотримання норм ГПК та вчинення відповідних процесуальних дій, об'єктивно зумовлена здійсненням правосуддя з огляду на спеціалізацію господарського суду щодо вирішення справ, віднесених до його компетенції та ухвалення судового рішення за результатами розгляду справи. Позовне провадження є основною формою господарського судочинства, наказне провадження є спрощеною формою господарського судочинства.

Список використаних джерел

1. Велика українська енциклопедія. URL: <https://vue.gov.ua>
2. Перунова О. М., Леонтьєва Л. В. Поняття, значення та складники процесуальної форми цивільного судочинства. *Modern researches: progress of the legislation of Ukraine and experience of the European Union*: Collective monograph. Riga: Izdevniecība «Baltija Publishing». 2020. Р. 2. С. 868–887. URL: <http://baltijapublishing.lv/omp/index.php/bp/catalog/download/35/573/1181-1?inline=1>

3. Рожнов О. В. Судочинство в господарських судах: навчальний посібник. Харків. 2023. URL: <https://surl.li/zvsltj>
4. Господарський процес. Практикум: навч. посіб. / кол. авт. Дніпро: Видавець Біла К. О. 2018. 192 с.
5. Смокович М. І. Здійснення правосуддя в умовах воєнного стану: до питання законодавчих змін. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія «Право»*. 2022. Вип. 70. С. 450–455.
6. Аналіз стану здійснення правосуддя при розгляді господарських справ за 2024 рік. *Касаційний господарський суд у складі Верховного Суду*. URL: https://court.gov.ua/storage/portal/supreme/ogliady/Analiz_KGS_pravosud_2024.pdf
7. Господарський процес: навч. посіб. / В. А. Кройтор, О. Г. Бортнік, О. Л. Зайцев, Т. В. Степаненко; за заг. ред. В. А. Кройтера. Харків: ХНУВС. 2017. 320 с.
8. Боровик С. С., Джунь В. В., Мудрий С. М. Захист прав суб'єктів господарювання в арбітражних судах України: підручник. Київ: Оріяни. 2001. 228 с.
9. Таликін Є. А. Визначення поняття господарської процесуальної форми. *Форум права*. 2011. № 4. С. 723–728.
10. Іванюта Н. В. Методологічний аналіз діяльності господарського суду. *Часопис Київського університету права*. 2013. № 1. С. 162–166.
11. Сулім В. Діяльність господарських судів у системі судоустрою України. *Підприємництво, господарство і право*. 2020. № 8. С. 95–99.
12. Іванюта Н. В. Особливості господарсько-процесуальної форми у судочинстві. *Правові новели*. 2018. № 4. С. 301–307.
13. Рекомендація R (81) 7 Комітету міністрів державам-членам стосовно шляхів полегшення доступу до правосуддя від 14.05.1981. URL: <https://court.gov.ua/userfiles/08.pdf>
14. EC Regulation # 861/2007 of the European Parliament and of the Council of 11 July 2007 establishing a European Small Claims Procedure. *Official Journal of the European Union*. 2007. L. 199/1.
15. Нестерцова-Собакарь О. В., Свистак Ю. В. Правове регулювання інституту наказного провадження: зарубіжний досвід та вітчизняні особливості. *Науковий вісник ДДУВС*. 2017. № 3. С. 140–148.
16. Пальона А. В. Правова регламентація наказного провадження: історія та зарубіжний досвід. *Актуальні проблеми юридичної науки та практики*. 2023. № 1(7). С. 33–37. URL: <https://aplsp.stu.cn.ua/article/view/277550>
17. Бутирська І. Наказне провадження у господарському судочинстві. *Право України*. 2020. № 7. С. 98–109.
18. Джепа Ю. А. Поняття та особливості наказного провадження за Господарським процесуальним кодексом України. *Науковий вісник публічного та приватного права*. 2018. Вип. 4, т. 1. С. 48–52.

Olga Klepikova. Theoretical approaches to determining the form of commercial proceedings

The article is devoted to the issues of the form of commercial proceedings. It is proved that the concept of the form of commercial proceedings is primarily related to the activities of the commercial court in considering cases that fall within its jurisdiction, therefore it is the main category of commercial procedural law. The article emphasizes that the forms of commercial proceedings are defined in the Commercial Procedural Code of Ukraine, but the concept of form is the subject of scientific discussion. The author summarizes the main scientific approaches to determining the form of commercial proceedings and formulates the provisions that are most characteristic for revealing the legal nature of this category. It is argued that, despite its special nature, determined by commercial procedural law, the concept of the form of commercial proceedings primarily derives from the general concept of procedural form. The scientific position is highlighted, according to which the form of commercial litigation is a set of rules that regulate the procedure for conducting commercial proceedings. The author also cites scientific approaches,

according to which the form of commercial proceedings is the legally established procedure for the activities of the commercial court and the persons participating in the case, that is, the performance of procedural actions. The article proves that the concept of the form of judicial proceedings is associated with the administration of justice and can be considered as a form of activity of a commercial court in considering cases within its jurisdiction. The forms of commercial proceedings are legal proceedings and injunctive proceedings. Legal proceedings is the main form of commercial proceedings, within which a commercial court decides a case based on a plaintiff's claim against a defendant regarding a violated, unrecognized, or disputed right or interest related to business activity. The article highlights certain aspects of simplified proceedings and the issues of injunctive proceedings. It was concluded that legal proceedings are the main form of commercial proceedings, and injunctive proceedings are a simplified form of commercial proceedings.

Keywords: commercial procedural law, commercial procedural legislation, Commercial Procedural Code of Ukraine, commercial court, commercial proceedings, form of commercial proceedings, legal proceedings, injunctive proceedings, commercial cases, commercial jurisdiction.

*Дата першого надходження статті до видання: 27.01.2026 р.
Дата прийняття статті до друку після рецензування: 04.02.2026 р.*

УДК 346.2; 347.19
DOI 10.31558/2786-5835.2026.1.1.19

Мельник Андрій Павлович,
здобувач ступеня «Доктор філософії»
Донецького національного університету імені Василя Стуса
ORCID: <https://orcid.org/0009-0005-9835-3246>

ОЦІНКА ЧАСТКИ ПРИ ПРИМУСОВОМУ ВИРІШЕННІ КОРПОРАТИВНИХ КОНФЛІКТІВ

Статтю присвячено комплексному дослідженню правових та економічних аспектів визначення вартості частки у статутному капіталі товариства з обмеженою відповідальністю в межах процедури примусового вирішення корпоративних конфліктів (judicial buyout). Обґрунтовано необхідність чіткого розмежування категорій «ринкова вартість» та «справедлива вартість» при примусовому відчуженні частки як автономного механізму захисту порушених прав учасника. У межах процедури judicial buyout об'єктом оцінки виступає саме частка, вартість якої має відображати реальний економічний еквівалент обсягу корпоративних прав учасника без несправедливого її зменшення через технічні дисконти.

Проаналізовано релевантну практику Великої Палати Верховного Суду щодо застосування концепції Fair Value та стандарту «еквівалентного відшкодування» у спорах щодо примусового викупу активів. Окрему увагу приділено фідуціарній природі відносин між учасниками, що дає змогу розглядати приватні товариства як «квазі-партнерства», де особиста довіра превалює над капіталом. Досліджено досвід судів правових систем загального права (США, Велика Британія) стосовно заборони застосування дисконту за міноритарність (DLOC) та дисконту за неліквідність (DLDM) у таких суб'єктах господарювання. Проаналізовано, що застосування ринкових дисконтів в умовах судового примусу є формою безпідставного збагачення та легалізацією недобросовісної поведінки агресивного (недружнього) партнера, який спровокував суперечку для здешевлення активів опонента.

Сформульовано пропозиції щодо надання суду широкої дискреції визначати дату оцінки ретроспективно (на момент виникнення патової ситуації), що є критично важливим для захисту від штучного знецінення активів та ініціювання стратегічного банкрутства. Об-